

- 151 Ἄτος του ὁ μέγας βασιλεὺς ἔλυσεν τὸ μαντίλιν
(τρεῖς χρόνους ἦτον βουλωτός, τυφλὸς ὁ Βελισάρις).
ὀρίζει εὐθὺς ὁ βασιλεὺς νὰ ὑπάγη εἰς τὴν ἀρμάδα,
αὐθέντης μέγας, φοβερὸς νὰ πράξῃ εἰς τὸ θέλει.
- 155 Εὐθὺς ἀπεχαιρέτησεν τὸν βασιλέα πρεπόντως.
Ἐμίσευσαν τὰ κάτεργα μὲ παρρησίαν μεγάλην,
εἰς τὰς δεκαπέντε τοῦ Μαρτίου ἐμίσευσαν καὶ ὑπάγουν.
Κάστρη πολλὰ ἐπαρέλαβαν καὶ χώρας ἐκουρσεῦσαν,
ζημίαν μεγάλην ἔκαμαν, κέρδος θανατηφόρον,
- 160 αἷμαν ἐχύσαν ἄπειρον καὶ πόλεις ἐξοικῆσαν
καὶ αἰχμαλωσίαν ἐπήρασιν ἀπλήρωτην, μεγάλην.
Εἰς κάστρον ἐκατήνησαν, νησὶν τῆς Ἑγγλιτέρας,
ὅπου ἴασιν ἀντίδικοι τῆς Κωνσταντίνου πόλης.
Τί τὸ λοιπὸν ἐγίνετον μικρὸν νὰ ἀφηγηθοῦμεν.
- 165 Ὅρίζει ὁ Βελισάριος, αὐθέντης ὁ μέγας,
καὶ κάμνουσιν διαλαλημόν, τοῦτον τὸν λόγον εἶπεν:
«Εἴτι ἰδῆτε εἰς ἐμὲν νὰ πράξω καὶ νὰ ποίσω,
τοιαῦτα θέλω καὶ ἐσεῖς νὰ ποίσετε ὡς ἐμένα,
καὶ εἴτις οὐ ποίση ὡς ἐμὲν καὶ ἀνταίρη ὀρισμόν μου,
νὰ λάβῃ θάνατον αὐτὸς καὶ οἱ συνομοφωνοῦντες».
- 170 Σιμώνουν εἰς τὸν αἰγιαλόν, κροῦσιν τὰ κάτεργα ἔξω,
ὀρίζει ὁ μέγας νικητῆς, αὐθέντης τῶν κατέργων,
νὰ ἐβγάλουν ἐκ τὰ κάτεργα ἄρματα καὶ κουπία,
μήτε μικρὸν μήτε τρανὸν στὰ κάτεργα ν' ἀφήσουν.
- 175 Ἐθαύμασαν οἱ ἄρχοντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
τὴν τόλμην καὶ τὸ ἄφοβον τὸ κάμνει ὁ Βελισάρις.
Ὡσὰν ἐβγάλαν ἅπαντα τὰ πράγματα τῶν κατέργων,
ὀρίζει, βάνουσιν ἰστιά, καίουσιν τὸν στόλον ὄλον,

- οὐδὲ κανέν' ἀπέμεινεν ποσῶς νὰ μὴν τὸ κάψη.
- 180 Ὅριζαι ὁ Βελισάριος νὰ συναχθοῦν οἱ πάντες,
μικροὶ μεγάλοι ἅπαντες, καὶ λόγους νὰ συντύχουν
καὶ νὰ σταθοῦσιν εἰς βουλήν τί πράξουν, τί ποιῆσαι,
πῶς νὰ νικήσουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ πῶς νὰ τοὺς δουλώσουν.
Καὶ ὁ μέγας Βελισάριος, ἡ δόξα τῶν Ρωμαίων,
- 185 λόγους ἐπεχειρίστηκεν, τοὺς ἄρχοντας ἐλάλει:
«Ἄρχοντες, ὅλοι σήμερον βλέπετε, θεωρεῖτε,
παρακαλῶ καὶ λέγω σας ὡς γνήσιος ἀδελφός σας,
νὰ πολεμῆτε εὐτολμα ὡς ἄνδρες τετιμημένοι,
ἀνδρειωμένα, πρακτικά, σπουδαῖα, ὠχυρωμένα·
- 190 εἴτις δειλιάσει, νὰ στραφῆ καὶ ὀπίσω νὰ γυρίσει,
ἐὰν ἦτον βασιλέως υἱός, εἰς τὸν πάλον θέλει κάτσει·
εἴτις ἐξέβη πρόθυμος νὰ πράξῃ ἀνδρειωμένα,
τιμὴν, ἀξίαν καὶ πλουτισμὸν ἐκεῖνον νὰ ποιήσω
καὶ ὥσπερ ἐμὸν καὶ γνήσιον νὰ τὸν ποθῆ ἢ ψυχὴ μου.
- 195 Διὰ τοῦτο καὶ τὰ κάτεργα ἕκαψα καὶ ἐφάνισά τα,
ἵνα δουλώσωμεν ἡμεῖς ὅλην τὴν Ἑγγλιτέραν
ἢ νὰ χαθοῦμεν ἅπαντες, τινὰς νὰ μὴ γλυτώσει».
Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τὸν Βελισάριον λέγει,
πρῶτος καὶ αὐτός, πανένδοξος, θαρρῶν ἀπιλογήθη:
- 200 «Οὐκ ἔπραξες στρατιωτικὰ τὰ κάτεργα νὰ κάψης».
Καὶ ὁ Βελισάριος, ὡς ἤκουσεν τὸν λόγον,
εὐθύς καθίζει τὸν ἀπάνω εἰς τὸν πάλον.
Τρέμουν τὸν Βελισάριον, μᾶλλον δὲ καὶ ἀγαποῦν τον.
Ἔδραξαν κάστηρ καὶ λαὸν ἐκ τῶν νησῶν ἐκεῖνον,
- 205 ὅλον τριγύρου τὸ νησῶν ἐποῖκεν ἐδικόν του.
Τὸ κάστρον τὸ καθολικὸν οὐκ ἤμπορεῖ ἐπάρει:
μέγαν, θρασὺν καὶ δυνατὸν καὶ ἀφυρὸν ὑπάρχει.

Μέγαν κακὸν ἐποίησεν κάστρον τῆς Ἑγγλιτέρας.

Wim F. Bakker & Arnold F. van Gemert επιμ., *Ιστορία του Βελισαρίου*, [Βυζαντινή και Νεοελληνική Βιβλιοθήκη, 6], ΜΙΕΤ, Αθήνα ²2007.